

16. Šolta pokračuje sam:

Bě něhdy slubjena — tu we wsy młodzencej — na
tym so zwjeselichmy a wšo dobre jemu dowěrichmy
— tón přińdže do wojakow a wopuści tu wbohu nje-
swěrnje.

17. Jurij a Hanka na dobo:

{ Jurij: Kak to mje čwiluje, sym pak jo zaslužil!
{ Hanka: Bych jónkróc hišće wohladać joh' móhla!

18. Šolta: Što je ta wboha holca wučerpila,

To njeje wuprajić, njej' wopisać!

19. Jurij a Hanka na dobo:

{ Jurij: Kak to mje žerje!
{ Hanka: Kak to mje rudzi!

20. Šolta: A hdy by džensa přišoł zas',

By z lubosću joh' witała

A wšitko by jom' wodała!

21. Hanka k naney wobročena:

Haj, nano, haj!

To bych ja zawěsće a zawěrnó!

22. Jurij: Bě to snadź Jurij Wóstec z Tudowic?

23. Šolta a Hanka na dobo:

{ Šolta: Mój knježe, haj!
{ Hanka: Ach, Božo, haj!

24. Jurij: A tón sym ja! O, wodajće!

25. { Hanka a šolta: Kak dziwne zasowidženje!

{ Chor: Tón želny knjez; o, wodajće!

26. Jurij: Wot złeho ducha zaslepjeny

Běch pušćil swojoh' jandžela!

27. { Šolta: Njech su wšě winy wodate!

{ Hanka: Njech su wšě zrudžby zabyte!

{ Chor: O hlajće, kak wón sylzuje!

28. Jurij: Ja waju słowa džeržu so!

(K Hancy:)

A nětko, Hanka, prašam ja,

Chceš ty być moja njewjesta?